

בתי המשפט

פ 000960/05		בית משפט מחוזי ירושלים	
27/04/2006		כב' השופט נעם סולברג	בפני:

בעניין: **מדינת ישראל - הממונה על ההגבלים העיסקיים**

המאשימה

ע"י עו"ד אשר גושן
ב"כ היועץ המשפטי לממשלה

נ ג ד

1. **אבי מרגלית**
ע"י ב"כ רוזניק-חן ושות', עו"ד
2. **מנחם רייניץ**
3. **דב ורצלבסקי**
ע"י ב"כ וינשטוק - זקלר ושות', עו"ד
4. **נמרוד בן ארי**
ע"י ב"כ עו"ד שפטינצקי, חלפין, הוברמן, עו"ד
5. **פרי הגליל בע"מ**
6. **ויטה - פרי הגליל שיווק בע"מ**
ע"י ב"כ ר' יוחאי ושות', עו"ד
7. **כור תעשיות בע"מ**
ע"י ב"כ וינשטוק - זקלר ושות', עו"ד
8. **אהרון לימור**
9. **סנפרוסט בע"מ**
ע"י ב"כ לוי, מי-דן ושות', עו"ד
10. **שעיה טנצר**
11. **מאיר פרץ**
12. **פוד קלאב בע"מ**
13. **משה ברושי**
14. **מילוטל ירקות מוקפאים בע"מ**
ע"י ב"כ עו"ד נדב ויסמן ועו"ד יובל ששון
מיתר, ליקוורניק, גבע & לשם, ברנדויין ושות', עו"ד

הנאשמים

החלטה

1. הנאשמים הואשמו על היותם צדדים להסדר כובל בקשר למכירת **ירקות מוקפאים**, כמפורט בכתב האישום. בטרם מתן תשובה לכתב האישום, טענו ב"כ הנאשמים טענות מקדמיות בשאלת קיומו של **סוד מסחרי בהליך פלילי**, בשאלת תחולתו של **הפטור החקלאי**, ועוד כהנה וכהנה טענות מקדמיות. משנדחו עיקרי הטענות הללו, קבעתי בהחלטתי מיום 10.4.06 כי תשובת הנאשמים לכתב האישום תינתן ביום 30.4.06.
2. ביום 20.4.06 הודיע ב"כ המאשימה כי הושג **הסדר טיעון** בין המאשימה לבין הנאשמים 13 ו- 14 וביקש לקבוע מועד להצגת ההסדר ולנקיטת הצעדים הנוספים המתבקשים על-פי ההסדר (הפרדת משפטים של הנאשמים 13 ו- 14, הרשעתם, הפניית הנאשם 13 אל הממונה על עבודות השירות וכו').

3. **הבקשה להפרדת משפטים** של הנאשמים 13 ו-14 הינה לכאורה שגרתית, והיא באה מטעמים של ב"כ המאשימה וב"כ הנאשמים 13 ו-14 כאחד. אלא שב"כ הנאשמים האחרים **מתנגדים להפרדה**, מן הטעם שזו תגרום - לטענתם - "לנאשמים האחרים ולציבור בכללותו" עיוות דין, "נזק עצום ורב".

4. סעיף 88 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 [להלן - חסד"פ] קובע לאמר:

"בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין לצוות על הפרדת המשפט באישום פלוני שנכלל בכתב האישום, או על הפרדת משפטו של נאשם פלוני שהואשם עם אחרים".

אכן, וכדרך שטענו ב"כ הנאשמים, הגם שהחוק שותק ביחס למבחן להפרדת משפטים של נאשמים, הרי ש"המבחן המנחה את בתי המשפט בבואם לשקול אם לצוות על הפרדת משפטיהם של נאשמים שצורפו כדין הוא מבחן עיוות הדין" [ח' זנדברג "זכויות נאשמים: הזכות למשפט נפרד" (נבו הוצאה לאור בע"מ, 2001) 93]. אלא שחששם של הסנגורים מפני עיוות דין שייגרם לנאשמים אחרים שמשפטים לא הופרדו, הינו רחוק עד מאוד, ולא למענם נקבע המבחן ליישומו של סעיף 88 הנ"ל. ב"כ הנאשמים (עוה"ד זקלר וחו) ביקשו להסתמך על דברי המלומדים עוה"ד ד"ר נתן קנת וחיים קנת [סדר הדין הפלילי החוק והפסיקה (ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין) 80]. אלא ששם אמרו המלומדים את אשר אמרו בהסתמך על פסיקת בית המשפט העליון שעניינה **במבחן עיוות הדין** לגבי נאשם שאת הפרדת משפטו-שלו מבקשים. מצינו בפסיקת בתי המשפט מחלוקות שנתגלעו בין נציגי התביעה לבין ב"כ נאשמים בשאלת הפרדת משפטים. לא מצינו, וב"כ הנאשמים - חרף שקידתם - לא הציגו תקדים משפטי כלשהו שבו טענו נאשמים נגד הפרדת משפטו של נאשם אחר אשר הואשם בתחילה ביחד עימם, כדי להתנגד להסדר טיעון שנעשה עימו. חזקה איפוא על ב"כ הנאשמים כי מדובר בבקשה חסרת תקדים. החשש מפני עיוות הדין שפסיקת בתי המשפט מדברת על אודותיו בהקשרו של סעיף 88 הנ"ל, נבחן באספקלריה של הנאשם שהפרדת משפטו-שלו היא אשר עומדת על הפרק, ולא מנקודת מבטם של שאר הנאשמים.

5. ברי עם זאת, כמובן, כי אנו מצווים לעמוד על משמר זכויותיהם של כלל הנאשמים, למניעת כל חשש מפני עיוות דין למי מהם. אך אין לאפשר מצב לפיו זכויותיהם של חלק מן הנאשמים, יאפילו על זכויותיהם של נאשמים אחרים. ב"כ המאשימה וב"כ הנאשמים 13 ו-14 אמרו דברים של טעם. אי ההפרדה, יכולה לגרום עיוות דין לנאשמים 13 ו-14, וחוסר הגינות כלפיהם. הללו מבקשים לסיים את עניינם ולגזור את דינם. ב"כ הנאשמים 13 ו-14 טען על החשש מפני משפט ארוך, והעלויות והמועקות הכרוכות בניהולו. הללו מבקשים להימנע ממצב שבו חרב הדין תהא מתהפכת מעל לראשיהם במשך חודשים ושנים. הנאשם 13 מובטל, הוא מבקש לרצות את עונשו, לבצע עבודות שירות בעת הזאת, כדי להשתקם, לפתוח דף חדש ולנסות למצוא מקורות

לפרנסתו, לה הוא זקוק עד מאד. הנאשם 13 מבקש שלא להימצא במצב שבו יחל בעבודה חדשה ויאלץ להפסיקה בעוד שנתיים אם יורשע וייגזר דינו אז. גם לנאשמת 14, משיקולים כלכליים של המשך תיפקודה כחברה, יש עניין רב לסיים את המשפט ולא להיוותר עם סיכון לגבי ענישה עתידית.

6. ב"כ המאשימה וב"כ הנאשמים 13 ו-14 שכנעוני בהצדקה שבהפרדת המשפט על מנת לסיים את ענינם של הנאשמים הללו ללא עיכובים מיותרים לשם מניעת עיוות דין כלפיהם. בין על-פי סעיף 88 הנ"ל ובין על-פי סעיף 155 לחסד"פ, מצדיקות נסיבות העניין לגזור את דינם של הנאשמים 13 ו-14 בעת הזאת, ולא להמתין להמשך משפטם של הנאשמים האחרים, או לסיומו. לנאשמים האחרים יהא יומם בהמשך המשפט ובו יוכלו לטעון את כל טענותיהם בין לעניין ההרשעה ובין לעניין הענישה, ככל שיידרש, בהתייחס גם להסדר הטיעון שנעשה עם הנאשמים 13 ו-14. אין חשש מפני עיוות דין שייגרם למי מן הנאשמים האחרים. אין מקום להתנגדות ב"כ הנאשמים להפרדת המשפט על מנת לטעון נגד הסדר הטיעון שבין המאשימה לבין הנאשמים 13 ו-14; אין להם מעמד לעשות כן; אין הצדקה לאפשר להם לתקוע טריז בין המאשימה לבין הנאשמים 13 ו-14. הדבר עלול לגרום לעיוות דין לנאשמים 13 ו-14, והוא אינו דרוש כלל לצורך הגנתם של הנאשמים האחרים.

7. החלטתי, איפוא, על הפרדת משפטם של הנאשמים 13 ו-14 ממשפטם של שאר הנאשמים.

ניתנה היום, כ"ט בניסן תשס"ו (27 באפריל 2006), בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים, ולנאשמים שאינם מיוצגים, בפקסימיליה.

נעם סולברג, שופט